

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - XVIII.

Stáda, 24. února 2010

Dál na cestě pokračovala a skončila v Melbourne - jeli jsme přes noc a musím podotknout, že tento noční přejezd byl pro mne nejtěžší. Opěrky pro hlavu byly docela mizerné, spát se na nich nedalo a protože silnice jsou v noci opravdu osvětlené jen tím jedoucím busem (a tedy nebylo ani nic vidět kolem) - bylo to nekonečné.

Za ranního rozbití jsem pozorovala míjející krajinu a pak jsme dorazili do Melbourne, Zde jsme se měli setkat s přáteli, lež nikde nikdo, chodili jsme od jednoho východu k druhému, dovolali jsme se jen na záznamník, a když jsme uvažovali, že pojedeme tedy MHD, tak se konečně objevili, našli nás u bágli, Jára kdesi cosi plačtivě - pošli jsme na něj a jeli domů. Sprcha měla zase postavit na nohy, a pak nám Jirka s Dárou přemkli, že denně sledovali pevné zprávy, protože nás nechali znepokojovat přímým samostatným odjezdem, ale že jsme se vypravili do Queenslandu v době deště a hlavně hurikán, a proto měli obavy.

My jsme vyprávěli, Jára ukazoval fotky, nad jednou se s Jirkou těžkali, páť se máj synek pokusil máj zachytit choulstivé pozici - v přirodě, kde nikdo nebyl, jsem si rozepínala halenku. Ale jemu se nepodařilo máj zachytit rozepnutou stihla jsem halenku přehodit, ale zato zachytil máj výraz, odpovídající jeho záležitosti. Nu, brácha Jirka máj na snímku ani nemohl poznat:-). Pak, protože se rozzářil nádherný den, jeli jsme k moři, a vlastně u toho mola jsme se tentokrát ráchali - bylo tam ale daleko do moře stále májlo, což jim oběma nevedlo v tom, aby máj přišel dráhu u břehu plavání jsem si tam našla, to tady na přehradě a nebo na jezeře si záplavu daleko lépe, protože mi do toho nikdo ne - a dříve když tak plavou se mnou.

A teď jsem si na něco vzpomněla, přatelé moji, teď mi něco naskočilo... byly malé - takových 7, 9 a 11 let, jsme byli na Nechranské přehradě. Synek se máj zeptal, zda jí přeplovu, a já odvětila že ano - a oni, že teda jdeme. My čtyři jsme máj jedno lehátko, které ucházelo, ale vydali jsme se všichni hromadně na protějšek břeh. Menšší děti se stály na lehátku a já se synem jsme jen plavali. Na protějšek jsem toho májla dost, byla mi zima, ale předmstava obcházení přehrady zpět bosky (hráz Nechranské přehrady je dlouhá nějak 3 km..) máj zahнала zpět do vody na zpáteční plavbu. Nejstarší se rozhodl pro návrat přeský a tak jsem na přehradě zůstala jen s těmi menšími a jedním lehátkem, které jsem teď báhlem plavby přifukovala ... Když jsem konečně doklopýtala na deku, tak mi byla děsná zima a skoro mdlo, májla toho až po krk. Ti dva se osušili a převlékli, napili, najedli a ošili, byli fit hned. Nejstarší také - já ne. Klepala jsem se, zahalena v osušce a v té chvíli se zvedl mírný vánek. Nejdříve se voda jen zvěšila, ale větérek zesílil a z vln se udály vlny a mne náhle došlo, jaká jsem to byla káča nerozumná, moc ráda bych věděla, co bysme asi tak dělali v těch vlnách - být ještko někde na prostědku....

Proto jsem v Aussii vcelku disciplinovaně poslechla nabádání Jirkovo, tamjšek moře jsem neznala a jeho první tvář dostatečně, společně s tímž zážitkem, varovaly. Pozorovali jsme hejna malých rybiček, sbírali miniaturní mušičky, seděli v písku a vyhřivali staré kosti a stály se chladili ve vodě - v Melbourne nastávalo zimní období a teplota byla asi jako u nás v létě - pokud bylo slunečno a vítr od severu, bylo nad 30, pokud od jihu, byl chladnější, ale snad tam pod 20 nebylo nikdy, ani za deště a zamračená.

A tady se asi zmíním o celkovém dojmu z Austrálie. Je takové, úplně věchno jinak. Chodí a jezdí se vlevo, na severu je horko, na jihu zase zima, vlaky a busy se potí zvenku, dělalo mi potě otevírání dveří na levou ruku - to mi nějak nešlo - zejména tam, kde bylo nutné se nějak zalícovat, mi trvalo docela dlouho než se mi to povedlo a další dobu zase trvalo odlígrování. Lidé tam jsou milí, ochotní a naprosto klidní, žádný spěch a chvat, jednoznačně všude klídek a pohoda. Za peníze lově k dobovské porce a myslím, že vlastně absolutně věchno.. - a také si tam nikdo nedovolí nějak okrádat a věndlovat. Ovoce a maso jsou přirodní, všechné, maso velmi věchné a chutné - vlastně všude volně v krajině jsou volně pobíhající stáda skotu, koní, a ovcí - pozemky jsou většinou ohraničené jen vodorovnými kládami nebo drátem. Na pastvinách, které byly spálené asi letním žár. se zelenala pítka - většinou malá jezírka, nebo rybníčky. V jejich okolí byla tráva zelená - jinak byla u všude suchá. Teď pochopitelně nemluví o tropech, ale o Victorii.

Stromy jsou stálezelené, ale jejich zeleň je temná, jakoby unavená, ne svěží. Opadávají přeběh. Bratr má na dvorku mj. velký citroník, který souasně stále kvete, dozrávají na něm a odpadají přezralé plody které ani nestihnou sníst - tvrdím, že jejich citrony jsou daleko méně kyselé, než ta podřáená umělna u nás koupená. Moc se mi líbilo, když vyprávěli, že australské oběanství jim bylo oběmadně uděleno a zároveň jim byla předána sa australské dřeviny. Jejich povinností bylo ji zasadit a pěstovat o ni, a tak rozšířit vodní vegetaci - jim se to podařilo, z jejich sazení je velký keř s krátkými ale tlustými jehličkami...

Další den jsme si udělali výlet rezervace Wilson's promon. Jeli jsme pastvinami do rezervace. Na poběží jsme na jakémsi placku pro auta svařili a slétlo se k nám hejno červených papoučků. Sedali nám na ruce, na hlavy, družili se s námi, dokud jsme jim dávali kousky žízky; na chleba se nám ale vykašlali a opustili nás. Vyšlapli jsme si na kopec s překrásným rozhledem na velkou část poběží. Cestou dol jsme na cestě potkali dva hady, tak jsme si je zvěšili; jsme viděli pozůstatky požárů bushe. Je zajímavé, že spálené stromy opě obráely. Vypadalo to jako u nás opě stromy obrostlé věšněm - lépe věšeno, to tohle připomínalo.

Pak jsme zašli na pláž u ústí pískem - ten byl opravdu zvláštní, předmstavte si - pokud jsme přě chzi trochu sekali nohama, tak pískal... Já jsem si vyprávěla s bratrem a Jára se bavil sběrem a focením. Bylo to moc hezké... Na zpáteční cestě jsme potkali první volně klokany a zvířátko - wombat - plaché ani moc nebylo, nechalo se pohodově fotit. A už za tmy jsme dorazili z krásného výletu zase zpět domů, kde na nás čekala Dárenka s bájevnou věšmi. Anna